

בסגורים וחשכו הרואות עד כדי להביע דעה נפתלה והמסככה זאת.
 ובכל אשר איגע להבינה לא אוכל, ואטר אעמו' לבקש פשר דבר
 לא אמצא. ותמה אני אם יש דבר פשוט יותר מ"שלי שלי ושלך שלך",
 והאומד: "שלי שלי ושלך שלי", חץ שהוא דשע, הוא אומר על הן
 שהוא לאו ושם אור לחושך.

ומדעת כי זאת שיטת הקומונת, "הכדטן החברותי", "סמל
 התהפוכות", השודדת עתה ברוסיה, ממשלת זדון שנושאי דגלה עריצים,
 וחבריה הוכו בקללת: "יככה ה' בשנעון ובעורון ובתמהון לבב", וההמון
 הגדול, אסקופה הנדרסת, נאנח ורובץ תחת עול הברזל של עוצר
 דעה - "מעיר מתים ינאקו ונפש חללים תשוע" (1) ועושק דש וגזל
 משפט וצדק מלאה המדינה ואין מושיע.

תחת דעה זאת: שלילת היש, בטול כל קנין, חלול כל קודש,
 זמקד, תהו ובהו - אבדה הארץ ומתה האנושיות. נכחד עצמנו, אין
 אדם ואין תבל.

ומה הגה התחבולות והעצות נגד יצר זדון. נגד הנטיה הטבעית?
 במה נכחיד את האויב התמידי, במה נגרש את הנחש הכרוך על עקבנו,
 במה נברית את האורב היושב בחדר, איככה נציל את עצמנו מיד
 עצמנו?

התרופות שונות: מודא ממשלה; פחד עונש ניהגם; בושה מפני
 הבריות; מוסר כליות; ועל כולם - הגנוך טוב מנוער.
 אבל האמת נתנה להאמר, כי אף כי רבות פעמים כל אלה עוזרים
 את התאוה הפרועה מהוציא מגמתה אל הפועל, בכל זאת אינם כלי
 נשק מהולטים ורפואות בטוחות, ושכיח מאד כי בפרוץ החיה הרעה
 שבאדם, לא יעמדו המה כנגדה ולא יועילו מאומה, ו"שטנא נצח" (2)
 זמלחמת רע בטוב, אחרימן ואורמוצר, היא מלחמת עולמים, לדור דור.

(1) איוב כד. יב.
 (2) תמיד לב.